

Ewa Mentel

Sprawozdanie z krajowej konferencji nt. "Nauczanie psychologii zdrowia w programie przeddyplomowym nauczania psychologii", Katowice, 7-8 maja 1993 roku

Chowanna 1, 79-81

1994

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

„Chowanna”	Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego	Katowice 1994	R. XXXVI (XLVII)	T. 1	s. 79-81
------------	--	---------------	---------------------	------	----------

KRONIKA

Sprawozdanie z krajowej konferencji nt. *Nauczanie psychologii zdrowia w programie przeddyplomowym nauczania psychologii* Katowice, 7—8 maja 1993 roku

Konferencja niniejsza miała być w zamyśle spotkaniem naukowo-szkoleniowym pracowników ośrodków uniwersyteckich w Polsce, zajmujących się kształceniem studentów w zakresie psychologii zdrowia. W większości ośrodków psychologia zdrowia funkcjonuje jako odrębna specjalizacja przeddyplomowa. W związku z tym uczestnikami konferencji byli goście prawie ze wszystkich uczelni kraju, m.in. z Uniwersytetu Warszawskiego (dr hab. Kazimierz Wrześniewski), Uniwersytetu Gdańskiego (prof. dr hab. Zenon Borucki), Uniwersytetu Jagiellońskiego (doc. dr hab. Dorota Kubacka-Jasiecka), Uniwersytetu Śląskiego (prof. dr hab. Irena Heszen-Niejo-dek, prof. dr hab. Zofia Ratajczak), Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza (prof. dr hab. Helena Sękowa, dr Ireneusz Ścigała), Uniwersytetu Wrocławskiego (dr Grażyna Dolińska).

Celem konferencji była próba porównania różnorodnych programów specjalizacji psychologii zdrowia w wymienionych ośrodkach oraz wypracowania wspólnej definicji przedmiotu psychologii zdrowia, a także koncepcji przekazywania wiedzy z tego zakresu studentom. Organizatorem

konferencji była Pracownia Psychologii Medycznej Wydziału Pedagogiki i Psychologii Uniwersytetu Śląskiego.

Po uroczystym otwarciu obrad przez dziekana Wydziału Pedagogiki i Psychologii prof. dr hab. Zofię Ratajczak referaty rozpoczynające sesję w dniu 7 maja 1993 roku wygłosiły prof. dr hab. Irena Heszen-Niejodek oraz mgr Ewa Mentel.

I. Heszen-Niejodek omówiła problematykę wyłonienia się psychologii zdrowia jako odrębnej subdyscypliny, jej aktualny stan oraz dalsze perspektywy rozwoju jako profesji i dziedziny nauczania. Natomiast referat E. Mentel koncentrował się na porównawczej oraz krytycznej analizie programów i koncepcji nauczania psychologii zdrowia w głównych ośrodkach uniwersyteckich w kraju. Następnie przedstawiciele poszczególnych ośrodków dokonali krótkiej prezentacji danych o realizacji przedmiotu: psychologia zdrowia w ich uczelniach. Te referaty i informacje stały się punktem wyjścia do dyskusji na temat doświadczeń i kontrowersji wokół nauczania w Polsce psychologii zdrowia. Tak więc prowadzone 7 maja obrady koncentrowały się wokół problemu programu i celu nauczania psychologii zdrowia oraz stosunku wiedzy teoretycznej do umiejętności praktycznych w tym programie.

Dnia 8 maja obrady kontynuowano w czasie przedpołudniowej sesji — przedmiotem rozważań były 2 główne grupy zagadnień:

1. Problem wyodrębnienia i tożsamości psychologii zdrowia jako subdyscypliny psychologii.

2. Problem relacji psychologa z personelem lekarskim.

Uczestnicy konferencji postulowali konieczność wyodrębnienia psychologii zdrowia jako subdyscypliny psychologii oraz opracowania nowych, adekwatnych do tej dyscypliny technik badawczych, nastawionych na potencjał rozwojowy człowieka. W zakresie drugiej grupy tematycznej próbowano określić taki model relacji psychologa z personelem medycznym, który najbardziej sprzyjałby efektywnej współpracy dla dobra pacjenta oraz czyniłby tę relację bardziej inspirującą i satysfakcjonującą dla obydwu stron.

Podsumowując konferencję H. Sękowa stwierdziła, iż psychologia zdrowia już obecnie spełnia pewne warunki subdyscypliny (określony obszar zastosowania wiedzy, określony przedmiot wiedzy, specyficzne metody oddziaływania), a wiedza z tego zakresu jest oparta na empirii. Pewnych wysiłków jeszcze wymaga klarowne określenie przedmiotu psychologii zdrowia. Odnosząc się do przedstawionych programów nauczania, H. Sękowa podkreśliła, iż sam problem kształcenia w psychologii zdrowia uzasadnia różnorodność podejść tam zawartych, zwróciła także uwagę na konieczność odpowiedniego przygotowania absolwenta specjalizacji do samodzielnego rozwiązywania problemów zdrowotnych oraz wyposażenia go

w pewne podstawowe umiejętności praktyczne. I. Heszen-Niejodek dodała, iż obecnie duże nadzieje wiązać można z teorią stresu jako podstawą tworzenia warsztatu naukowego w zakresie psychologii zdrowia. Jako pewne propozycje paradygmatu wstępnego należałoby również uwzględnić elementy psychologii rozwojowej, poznawczej oraz medycyny behawioralnej.

I. Heszen-Niejodek postulowała również uwzględnienie rozwoju jako celu pomocy psychologicznej, a także ujęcie w diagnozie potencjałów rozwojowych człowieka. Uczestnicy konferencji zgodzili się co do tego, iż psychologia zdrowia winna znaleźć szerokie zastosowanie nie tylko do zadań wynikających z pracy z chorym somatycznie, ale również do rozwiązywania problemów zdrowotnych w indywidualnym rozwoju człowieka, w życiu rodzinnym, zawodowym, w sferze edukacji, a także do programowania zdrowia. Organizatorzy konferencji rozważają możliwości kontynuowania takich naukowo-szkoleniowych spotkań, których potrzebę wyrazili wszyscy biorący udział w obradach.

Ewa Mentel